

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3938/2019
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивона Станковић Миљковић, адвокат из ..., против тужене Угоститељско-туристичке школе из Београда, чији је пуномоћник Снежана Кочовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 2676/2018 од 21.03.2019. године, у седници од 12.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 2676/2018 од 21.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1. 2572/16 од 26.04.2018. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи као незаконито решење тужене о престанку радног односа од 30.09.2016. године и тужена обавезе да тужиљу врати на рад и накнади јој трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке тужиле је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 2676/2018 од 21.03.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужиле је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а

ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка због којих се ревизија може поднети, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључивала више уговора о раду на одређено време на пословима хигијеничара ради замене одсутног запосленог, с тим што је први уговор о раду на одређено време закључен 07.11.2012. године, а последњи уговор о раду на одређено време био је заснован 03.11.2013. године, до преузимања запосленог односно до коначности одлуке о избору кандидата по конкурс. Побитним решењем о престанку радног односа од 30.09.2016. године тужили је престао радни однос са 03.10.2016. године, због престанка потребе за њеним радом. Решење је донето са позивом на члан 175. став 1. тачка 1. Закона о раду и члан 16. Правилника о критеријумима и стандардима за финансирање установе која обавља делатност средњег образовања и васпитања. Овим Правилником је предвиђено да се број запослених на пословима одржавања хигијене у школи утврђује у зависности од величине и врсте школског простора и начина грејања, те да школе са централним системом грејања на 450 м² имају једног запосленог на пословима одржавања хигијене. Систематизацијом радних места тужене од 29.09.2016. године утврђен је број запослених за послове одржавања хигијене. Правилником о изменама и допунама Правилника о критеријумима и стандардима за финансирање установе која обавља делатност средњег образовања и васпитања смањен је број хигијеничара код тужене на неодређено време, а одлуком Школског одбора тужене од 21.06.2016. године именована је комисија за израду ранг листе и утврђење предлога запослених за чијим је радом престала потреба, а које су запослене на неодређено време. Три запослене хигијеничарке на неодређено време проглашене су технолошким вишком, након чега су две запослене споразумом о преузимању преузете код тужене на радном месту радника за одржавање хигијене на неодређено време, чија плата се финансира из сопствених средстава уз сагласност запосленог, на основу уговора о раду од 01.10.2016. године. Након пријема решења о отказу уговора о раду тужила је изјавила приговор школском одбору, о коме није одлучено. Пре престанка радног односа, тужена је тужили понудила обављање послова кухињске раднице у школској радионици хотела „ББ“ у Београду, коју понуду тужила није прихватила.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај решења тужене о престанку радног односа и враћање на рад тужене.

У поступку је утврђено да је Правилником о изменама и допунама правилника о критеријумима и стандардима за финансирање установе која обављају делатност средњег образовања и васпитања смањен број хигијеничарки код тужене на неодређено време, након чега је тужена обавила бодовање хигијеничарки запослених на неодређено време и донела решења којима је три запослене на неодређено време прогласила технолошким вишком и ставила на листу за преузимање, и преузела их споразумом о преузимању запослених са листе запослених за чијим радом је престала потреба. Будући да је тужила са туженом закључила уговор о раду од 03.11.2013. године на одређено време до преузимања запосленог односно до коначности одлуке о избору кандидата по конкурс ради замене одсутног радника, произилази да је преузимањем радника након спроведеног бодовања наступио отказни разлог из решења које је тужила са туженим закључила на одређено време. С обзиром на наведено, тужили је законито отказан уговор о раду од 03.11.2013. године, с обзиром да је истекао рок за који је радни однос на одређено време био заснован, у смислу

члана 175. став 1. тачка 1. неважећег Закона о раду. Тужена је претходно спровела поступак у складу са чл. 130. и 131. Закона о основама система образовања и васпитања важећег у спорном периоду, па из свега наведеног произилази да је побијано отказно решење законито, и тужена није у обавези да тужиљу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

С обзиром на наведено, неосновано се ревизијом указује да је тужена спровела незаконит и симуловани поступак технолошког вишка, јер је у поступку утврђено да је тужена поступала у свему у складу са чл. 5. и 6. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовина ученика и правилником о изменама и допунама правилника о критеријумима и стандардима за финансирање установе која обавља делатност средњег образовања и васпитања.

Из наведних разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић